

gængeligt for danske Læsere. Denne gode Svensker siger: Ville De synge, mine danske Herrer, kunne De synge paa Svensk! Det maa vi finde os i, og saa maa vi endda være glade ved, at det ikke er en Russer, der har købt Forlagsretten, for saa kom vi til at synge paa Russisk. Derfor gaar Ændringsforslaget ud paa, at hvis der efter 15 Aars Forløb ikke foreligger en dansk Oversættelse, er det frit. Hvis Forfatteren eller hans Forlægger sætter Pris paa at bevare sin Ejendomsret, maa han altsaa i Løbet af 15 Aar foranstalte en Oversættelse. Det er dog ogsaa et højt rimeligt Forlangende, thi det er dog vistnok lovlig galt, at Udlændinge skulle bestemme, hvad vi her i Danmark maa læse, eller hvilken Musik med dansk Tekst vi maa faa herhjemme.

Det tredje Ændringsforslag, jeg har stillet, strækker sig endnu noget videre i Forfatterens Interesse, idet det gaar ud paa at give Forfatteren Ret til til enhver Tid indenfor de 50 Aar, altsaa den Tid, Forslaget her gaar ud paa, at autorisere en Oversættelse, saaledes at man til enhver Tid i Løbet af 50 Aar efter Forfatterens Død kan gribe ind, autorisere en Oversættelse og derved standse Udgivelsen af, hvad der maatte være fremkommet inden den Tid. Altsaa, her er virkelig Forfatterens Ret hjemlet i 50 Aar. Hvis han har forsomt i de 15 Aar at autorisere en Oversættelse, kan han endnu i de følgende Aar gribe ind og gøre det. — Det næste Ændringsforslag, Nr. 4, slutter sig til Ændringsforslag Nr. 3 og er en Følge deraf.

Man har sagt, at Bernerkonventionen tillod ikke noget saadant. Bernerkonventionen siger, at den giver Forfatterne samme Ret, som de have i deres Hjemland. Altsaa, vore Forfattere ville faa den samme Ret i Udlandet, som vi give dem her. Det er jo ogsaa lige Topnoteringen, naar Bestemmelsen om de 50 Aar efter Forfatterens Død skal overføres til Oversættelser. Det kan endda blive et betydeligt længere Aaremaal. En ung Mand kan oversætte en gammel Forfatters Værk, saa regnes der med Oversætterens Alder. Medens vi gaa til 50 Aar her i Landet, se vi, at Svejts, Bernerkonventionens Hjemland, hvis Forbundsregering har Overhøjhed over Bernerkonventionens Bureau, Svejts, der i mangt og meget indtager en lignende Stilling som vi som et lille Folk, kan nøjes med 30 Aars Beskyttelse saavel for Originalværker som for Oversættelser. Saa kunne vi vel ogsaa nok gaa noget ængere ned. Der blev ogsaa, den Gang

Forslaget om Eneret for Fotografer var fremme, henvist til Bernerkonventionen. Den daværende Kultusminister — ikke den nuværende — udtalte den Gang, at man var nødt til at rette sig efter Bernerkonventionen. Det Forslag, han fremsatte, lød paa, at Eneretten skulde gælde 15 Aar efter Fotografens Død, og han oplæste en hel Del for os om, at 50 Aar var det almindelige, og hvorledes Beskyttelsen alle Vegne gjaldt meget lang Tid efter Fotografens Død. Ikke desmindre ændrede Landstinget og senere Folketinget Forslaget saaledes, at Fotografernes Eneret blev indskrænket til 10 Aar efter Frembringelsen. Man kan deraf se, at man behøver ikke at tage alt for stærkt Hensyn til Truslerne med Bernerkonventionen.

Jeg anbefaler disse Ændringsforslag. Det er efter min Opfattelse endnu en alt for stor Beskyttelse, som de hjemle Forfatterne og Forlæggerne, men jeg er gaaet saa langt, fordi jeg har troet at kunne imødekomme de Herrer. Jeg anbefaler at gaa med til disse Ændringsforslag. Det er virkelig en saa stor Beskyttelse og en saa stærk Varetagen af Forfatterens og Kunsternes Interesser, at de ikke behøve mere.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg takker det ærede Udvalgs Flertal for Betænkningen, og jeg takker for Ændringsforslagene under Nr. 1, 2 og 3 og de deraf følgende Ændringer.

Overfor det ærede Mindretal skal jeg blot tillade mig at bemærke, at det er jo at beskære en Forfatters Ret overmaade stærkt, hvis man kræver af ham, at han overfor alle Anvendelser skal forbeholde sig sin Ret. Naar Forholdet er dette, som det ærede Medlem nævnede, at en Forfatter ikke sætter Pris paa at faa Beskyttelse, kan han jo sætte paa Værket: Maa anvendes.

Endelig skal jeg til det ærede Mindretals Ændringsforslag Nr. 2 og 3 bemærke, at hvis man vil skille Beskyttelsestiden for Originalværket og Oversættelsen ad, er der internationalt, altsaa i Bernerkonventionen, kun to Standpunkter mulige, nemlig de 10 Aar og de 50 Aar. Et Forslag som dette om 15 Aars Beskyttelse betyder derfor, at Udlændinge hos os fik de 15 Aars Beskyttelse, medens de Danske ikke fik de 15 Aars Beskyttelse i Udlandet. Der kunde være noget meget tiltalende i det ærede Medlems Tanke om, at vi herhjemme selv kunde bestemme, hvor længe vi fandt det